

Istentisztelet 2022. május 29-én

Ráháb hite

Énekek: 359,1-2 479,4 367 294,1 295

Lekció: Józsué 2. rész – Józsué kémeket küld Jerikóba. Ráháb megmenti a kémeket

1 Akkor Józsué, Nún fia titokban két kémeket küldött Sittímből, és ezt mondta nekik: Menjetek, vegyétek szemügyre azt a földet és Jerikót! Azok elmentek, betértek egy Ráháb nevű parázna nő házába, hogy ott töltsék az éjszakát. **2** De Jerikó királyát figyelmeztették: Vigyázz! Izráeli férfiak jöttek ide az éjjel, hogy kikémleljék az országot. **3** Jerikó királya ezt üzenté Ráhábnak: Add ki azokat a férfiakat, akik hozzád érkeztek, és betértek a házadba, mert azért jöttek, hogy kikémleljék az egész országot. **4** Az asszony azonban fogta és elrejtette a két férfit, majd ezt mondta: Igaz, hogy betértek hozzám azok a férfiak, de nem tudtam, honnan valók. **5** Kapuzárás idején, amikor besötétedett, eltávoztak. Nem tudom, hová mentek azok a férfiak. Fussatok gyorsan utánuk, mert még utolérhetitek őket! **6** Pedig fölvitte őket a háztetőre, és elbújtatta a lenkóró közé, ami ki volt rakva a háztetőn. **7** A városbeli férfiak ekkor üldözésükre indultak a Jordán gázlóhoz vezető úton. A kaput pedig, amint kimentek az üldözők, bezárták.

8 Mielőtt a kémek lefeküdtek volna, fölment hozzájuk Ráháb a háztetőre, **9** és ezt mondta nekik: Tudom, hogy az Úr nektek fogja adni ezt a földet, hiszen rettegés fogott el bennünket miattatok, és máris reszket tőletek ennek a földnek minden lakója. **10** Mert hallottuk, hogyan szárította ki az Úr előttetek a Vörös-tenger vizét, amikor kijöttetek Egyiptomból, és hogy mit tettetek a Jordánon túl Szíhóonnal és Óggal, az emóriaiak két királyával, akiket kiirtottatok. **11** Amikor ezt meghallottuk, megdermedt a szívünk, és még a lélegzete is elállt mindenkinek miattatok. Bizony, a ti Istenetek, az Úr az Isten fenn az égben és lenn a földön!

12 Most azért esküdjetek meg nekem az Úrra, hogy amilyen irgalommal bántam én veletek, ti is olyan irgalommal bántok majd apám háza népével, és biztos jelét adjátok annak, **13** hogy életben hagyjátok apámat, anyámat, fivéreimet, nővéreimet és minden hozzátartozójukat, és megmentitek életünket a haláltól. **14** A férfiak így válaszoltak neki: Életünkkel kezeskedünk értetek, ha ti nem áruljátok el a mi ügyünket. Amikor az Úr nekünk adja ezt a földet, irgalmasan és hűséggel bánunk majd veled. **15** Akkor kötéllel leeresztette őket az ablakon át – háza ugyanis a városfalon volt, és így a városfalon lakott –, **16** és azt mondta nekik: Menjetek a hegyekbe, hogy rátok ne találjanak az üldözők! Rejtőzzetek ott három napig, amíg az üldözők vissza nem térnek, azután majd útnak indulhattok. **17** A férfiak ezt mondták neki: Nem fogjuk megszegni azt az esküt, amelyet neked tettünk. **18** Ezért amikor bejövünk erre a földre, kösd ezt a piros fonálból font zsinórt arra az ablakra, amelyen át leeresztettél bennünket. Gyűjtsd magadhoz a házba apádat, anyádat, testvéreidet és apád egész háza népét! **19** Ha azután bárki is kilép házad ajtaján az utcára, az maga tehet arról, ha meghal, mi ártatlanok leszünk. De minket sújtson a büntetés, ha valaki kezét emel azokra, akik veled lesznek a házban. **20** Ha azonban elárulod a mi ügyünket, akkor nem kötelez bennünket az az eskü, amellyel megeskettél bennünket. **21** Az asszony így felelt: Legyen úgy, ahogy mondtátok! Azután elküldte őket, és azok elmentek. A piros zsinórt pedig rákötötte az ablakra. **22** A kémek elmentek, eljutottak a hegyekbe, és ott maradtak három napig, amíg az üldözők vissza nem tértek. Keresték ugyan őket az üldözők mindenfelé, de nem találták. **23** Azután visszaindult a két férfi, lejött a hegyekből, átkelt a Jordánon, és megérkezett

Józsuehoz, Nún fiához. Elbeszítették neki mindazt, ami velük történt. [24](#) Ezt mondták Józsueának: Bizony, kezünkbe adta az Úr azt az egész földet, máris reszket tőlünk annak a földnek minden lakója.

„Tudom, hogy az Úr nektek fogja adni ezt a földet...” Bir 2,9

Kedves Testvéreim!

A honfoglalásra készülve Józsue elküld titokban két kémét Jerikóba, akik által megerősítő jelt vár arra az ígéretre nézve, hogy Isten valóban nekik adja azt a földet. Ugyanis Jerikó volt az ígéret földjének a kapuja, fejlett, kőfallal körülvett város, ismereteink szerint a legrégebbi ilyen település. Amikor mintegy 40 évvel korábban Józsue is kém volt, akkor információszerzés volt a feladatuk, ami a többséget nem fölbátorította, hanem elriasztotta. Most más a helyzet.

Ráháb története ékesen mutatja, hogy Istennek mindenütt akadnak gyermekei, ott is, ahol azt végképp nem várnánk. Olyanok, akiknek pillanatnyi bátor kiállása által az Ő megtartó és szabadító hatalma lesz nyilvánvalóvá. Ugyanis a kémek elmennek Jerikóba, és ott olyan segítséget és védelmet kapnak Ráháb személyén keresztül, amire nem is gondoltak volna. Nem csak arra értem ezt, hogy elrejtí és megmenti őket, hanem hogy általa ad Isten megerősítést arra nézve, hogy valóban a kezükbe adja – sőt, már kezükbe is adta az Úr az egész földet. Az egész küldetésnek ez volt a tulajdonképpeni célja.

Kedves Testvéreim, Ráháb hitére figyeljük ma. Mert az ő magatartása hitből fakadt. Nem véletlenül találjuk a nevét a hit hősei között – *„Hit által nem veszett el Ráháb, a parázna nő az engedetlenekkel együtt, amikor a kémeket békeességgel befogadta.”* (Zsid 11,31) és láthatjuk, hogy milyen bátor cselekedettel vallotta meg hitét – *„Ugyanígy a parázna Ráháb is nem cselekedetekből igazult-e meg, amikor befogadta a követeket, és más úton bocsátotta el őket?”* (Jk 2,25)

Ki volt Ráháb? Kétségtelen, hogy a „parázna” jelző szinte mindig ott szerepel a neve mellett, annak említésekor. Nem kell most azzal foglalkoznunk, mit is jelentett ez a jerikói pogány kultuszban, de az érzékelhető, hogy a választott nép szemében ez a jelző egy bélyeg. Azonban ez az emberek szemében megbélyegezett asszony ugyan úgy Isten szeretetének tárgya, mint azok, akik őt ezért elmarasztalják vagy megvetik. Ráháb itt olyan, mint Lídia, az első európai keresztyén az újszövetségben – az ószövetségben ő az első hívő a pogányok területén. Ez pedig a cselekedetét követően vallomásától is nyilvánvaló lesz.

A kémek eljutottak Jerikóba, ott betértek Ráháb házába. Mint látjuk majd, Jerikóba bejutni könnyebb, mint onnan kijutni. Ez mindig így van az életben is, amikor idegen, Istentől idegen területre kerül az ember. Kijutni, biztonságban, már csak segítséggel tudnak. Ráháb szövetségesként viselkedik velük, befogadja békeességgel és elrejtí a kémeket. Pedig egyáltalán nem kockázatmentes lépés ez. A hírszerzés már akkor is jól működött, Jerikó királya pontos értesülések alapján küldi

hozzá a követeit: „Add ki azokat a férfiakat, akik hozzád érkeztek, és betértek a házádba, mert azért jöttek, hogy kikémleljék az egész országot.” Ráháb pedig nem adja ki, hanem elrejtí őket, és a megmentésük érdekében hazudik. Legalábbis általában így szoktak fogalmazni, azzal a magyarázkodással, hogy mivel pogány volt, még nem tudta, hogy a hazugság bűn.

Azonban ilyen hozzáállás mellett teljesen elsiklik a lényeg. Mert itt sokkal többről van szó. A hit mindenképpen új értékrendet, irányt, elköteleződést – és olykor ezzel járó döntést is jelent. Teljes változást, a kapcsolatokban is. „A régiek elmúltak, íme, újjá lett minden”. Hiszen már más gazdája van a szívnek, az ember már más urat szolgál. (Ha nem így lenne, akkor ott baj van...) És ezt a változást szemlélhetjük Ráháb magatartásában, ami egészen megszégyenítő. Neki már nem Jerikó királya parancsol. Amikor nem adja ki a kémeket, Ráháb megtagadja az engedelmisséget az élete addigi urának, szakít azzal, ami volt, ahova tartozott, aminek élt – mert már az élő Isten tölti be a szívét, határozza meg életét, Neki tartozik engedelmisséggel. Bizony, a hit bátorsága és elszántsága kellett ehhez a lépéshez. Ráháb nem a halált, hanem az életet, az élő Urat szolgálja. Akit alig ismer – vagy mégis? Hiszen még a követőivel is most találkozik életében először. De a hite már most cselekvő módon mutatkozik be, a maga teljességében pedig akkor lesz nyilvánvalóvá, amikor letelepedik Izráel népe között. Mert – ha nem is származás, de hit szerint – ő már valóban ehhez a néphez tartozik. **Isten befogadta őt.**

Kedves Testvéreim, azt láthatjuk, hogy miután Ráháb cselekedett és megtagadta a Jerikó királyának szóló engedelmisséget, vallást is tesz hitéről. Csak ámulni lehet Isten nagyságán, hogy az ő szájából adja Isten a megerősítést a kémeknek Jerikó elfoglalására nézve. Pedig Ráháb csupán „csak” hallott, hallotta azt, amit minden jerikói lakos. De éppen itt van a nagy különbség. Míg azok csak hallották és ettől megdermedt a szívük és elállt a lélegzetük – vagyis a félelem arra utal, hogy nem becsülték le a rájuk leselkedő veszély –, addig Ráhábban a hallás hitet ébresztett. Mert a hit tényleg hallásból van – sőt, itt még igehirdető sem volt, de Isten hatalmas tetteinek a híre éppen elégnek bizonyult. Hol vagyunk mi ettől? Tele kételkedéssel mennyi mindenre keresünk bizonyítékot, magyarázatot... Ráháb pedig csak egyszerűen hallott és hitt. És nem csak azt hitte el, hogy a hatalmas Isten népe előtt Jerikó elpusztul, hanem azt is hitte, hogy ha kapott egy ilyen esélyt a megmenekülésre, akkor erre érdemes föltenni az életét. Nem akart kétkulacsos politikát folytatni. Elfordult tehát Jerikótól és ragaszkodik az élő Istenhez, népéhez.

*„Tudom, hogy az Úr nektek fogja adni ezt a földet, hiszen rettegés fogott el bennünket miattatok, és máris reszket tőletek ennek a földnek minden lakója. Mert **hallottuk, hogyan** szárította ki az Úr előttetek a Vörös-tenger vizét, amikor kijöttetek Egyiptomból, és **hogyan** tettetek a Jordánon túl Szíhónnal és Óggal, az emóriak két királyával, akiket kiirtottatok. Amikor ezt meghallottuk, megdermedt a szívünk, és még a lélegzete is elállt mindenkinek miattatok. **Bizony, a ti Istenetek, az Úr az Isten fenn az égben és lenn a földön!**”* Az Úr

az Isten, nincs más. Ővé minden, Ő a minden. Ráháb hite ilyen felismerés, tudás, ilyen bizonyosság.

„Most azért esküdjétek meg nekem az Úrra, hogy amilyen irgalommal bántam én veletek, ti is olyan irgalommal bántok majd apám háza népével, és biztos jelét adjátok annak, hogy életben hagyjátok apámat, anyámat, fivéreimet, nővéreimet és minden hozzátartozójukat, és megmentitek életünket a haláltól”. Ráháb él a kínálkozó lehetőséggel, hogy irgalmasságért irgalmasságot kérjen, és megegyezik a kémekkel. Azok, noha Isten kiirtásra szánt minden kánaánit, nem haboznak esküvel is kötelezni magukat – persze körültekintően és feltételekhez kötve, ami bölcsességre vall. De ebben az egyezségben Ráháb részéről van egy alapvető szempont: Nem csak a maga életét akarja megmenteni, neki fontosak a szerettei, szülei, testvérei, családja. Az esélyt rájuk is kiterjeszti. Ahogyan Lótért – ő pedig Ábrahámért – megmenekülhetett a felesége és lányai is Sodomából, úgy menekülhetnek meg Jerikóból Ráháb hozzátartozói. A lehetőséget megkapják, aztán az ő döntésükön múlik a többi, hogy csak életben maradnak, vagy Isten népévé is lesznek. Ez már az ő személyes hitük kérdése lesz, de a lehetőséget megkapják. Nem olvasunk róluk tovább, Lót családja sorsát viszont ismerjük... Gondolhatunk az ígéretre is – *Higgy az Úr Jézus Krisztusban és üdvözülsz mind te, mind a te házad népe* – szintén nem jelenti azt, hogy a személyes hitet meg lehetne „spórolni”. Inkább csak az a kérdés, hogy az én hitem adja-e, kínálja-e az esélyt a szeretteimnek, hogy ők is abba az irányba forduljanak, induljanak el?

Ráháb hitének egy szép vonása, amikor a vörös fonalat az ablakra köti. Ígéretet kap, hogy aki a házban lesz, életben hagyják. Szinte úgy, mint az elsőszülöttek halálakor Egyiptomban – aki a házban van, a bárány vérének oltalma alatt áll. Ezt itt mintha a vörös fonal jelképezné. Nem várja meg az ostrom napját, hanem amint a kémeket leereszti az ablakon, ráköti a piros zsineget. Nincs ennél fontosabb – nem számít az sem, hogy esetleg valaki megláthatja és gyanúba kerülhet emiatt. A legfontosabb, megragadni a kegyelmet, az ígéretet, és teljességgel ráállni.

Kedves Testvéreim, Ráháb formálódó hite itt kap bizonyosságot: megmenekül a pusztulástól, betagozódhat és majd be is tagozódik a választott népbe. Sőt, tudjuk, felkerül még az Úr Jézus Krisztus családfájára is. Íme, Isten ennyire nyitott elfogadni mindenkit, aki nála keresi, amit másutt nem kaphat meg, aki a pusztulásból az életbe, a kárhozatból Hozzá menekül. Pedig mindez még csak előre mutat az Úr Jézusra, aki azért jött, hogy az Ő véres áldozata árán adjon szabadulást a pusztulásból, ítéletből mindenkinek, aki Őt segítségül hívja, aki kész szabadulni a régítől, ami ítélet alatt van, és Vele akar újat kezdeni. Ő döntött mellettünk, amikor felkínálta ezt a lehetőséget – Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön, segítsen arra, hogy Ráháb elszántságával tudjunk mi is az Ő oldalára, az Élet oldalára állni, vérének oltalma alá helyezni életünket, mindazzal az egyértelmű elköteleződéssel, ami ezzel együtt jár. *Ámen*